

Νέα διαδρομή στο Matterhorn

Μια νέα διαδρομή στο Matterhorn, δεν είναι και κάτι συνηθισμένο. Και αφού συνέβη (κάπου εκεί στον Ιούνιο) αξίζει κάτι περισσότερο από μια απλή αναφορά. Η διαδρομή ακολουθεί το δύσκολο μεικτό έδαφος, ανάμεσα στην κλασική διαδρομή Schmid του 1931 και την εκπληκτική σόλο διαδρομή, που χάραξε ο μεγάλος Walter Bonatti το χειμώνα του 1965, κλείνοντας τη μεγάλη του καριέρα στα βουνά. Όσον αφορά την ομάδα, εδώ έχουμε τα σπουδαία. Ο αναγεννημένος Ελβετός αλπινιστής Jean Troillet, ο οποίος (με το συμπατριώτη του Erhard Loretan, είχαν δημιουργήσει ένα από τα καλύτερα δίδυμα στην ιστορία της ορειβασίας, έχοντας 10 θάρες κορυφές στο ενεργητικό του, όλες σε γνήσιο αλπικό στυλ - ποιος μπορεί να ξεχάσει την εκπληκτική τους 43ωρη προσπάθεια στη βορεινή του Everest- ή την άψογη ανάβασή τους στο Δυτικό πιλέ του Makalu), ένωσε τις δυνάμεις του με δύο από τους πιο εκλεκτικούς και ασυμβίβαστους ορειβάτες της νέας γενιάς, όπως τον Martial Dumas και τον Jean Yves Fredriksen, με πολλά κατορθώματα στο Trangso, στη Δυτική της Dru και στα νησιά Baffin. Οι τρεις τους είχαν ξαναβρεθεί μαζί σε μια σοβαρή προσπάθεια στη Νότια ορθοπλαγιά της Annapurna, η οποία δεν είχε επιτυχία. Είχαν δέσει όμως εξαιρετικά σαν ομάδα, σε ένα μείγμα που συνδυάζει την απλότητα, τη φιλία και τον ενθουσιασμό. Ο Troillet είχε δοκιμάσει ξανά στην διαδρομή με το φίλο του Sebastien Gay, ένα νεαρό οδηγό, ο οποίος σκοτώθηκε άδοξα σε ένα αγώνα ταχύτητας στο Verbier το 2007. Τον Ιούνιο λοιπόν, οι τρεις τους πια, ολοκλήρωσαν τη διαδρομή, που φέρει πλέον το όνομα του αδικοχαμένου Gay, σε μια προσπάθεια 16 ωρών, που άνοιξε μια νέα σελίδα στην ιστορία του Matterhorn, και έχει να κάνει όχι τόσο με

Οι Jean Troillet και Yves Fredriksen στη βορεινή ορθοπλαγιά του Matterhorn.

υπερβολικές τεχνικές δυσκολίες και ξέφρενη ταχύτητα, αλλά με την ουσία του αλπινισμού και τα λόγια του μεγάλου Γάλλου ορειβάτη, Dominique Radigue. Στην ορειβασία, αυτό που μετράει είναι η μεγαλοπρέπεια των βουνών και η παρέα των καλών ανδρών.

Alaska

Ο Paul Schweizer και ο περιβόητος αρνητικός πρωταγωνιστής του Touching the Void, Simon Yates (όλοι πλέον έχουν δει την ταινία ή έχουν διαβάσει το βιβλίο της επικής περιπέτειας των Simpson και Yates στη Siula Grande το 1985), ένωσαν τις δυνάμεις τους και κατάφεραν την πρώτη αλπικού στυλ και μόλις δεύτερη ανάβαση της τεράστιας Νοτιοδυτικής Κόψης της Good Neighbor Peak (4850μ) στη Νότια Κορυφή του Mt. Vancouver (σύνορα Καναδά- Αλάσκας). Η σχοινοσυντροφία αερομεταφέρθηκε (συνήθης πλέον τακτική για τις περισσότερες ομάδες) από το Haines στο base camp του βουνού, μόλις 30 λεπτά από το στόχο τους, την τεράστια αυτή κόψη (2400μ. υψομετρική) που ορίζει τα σύνορα των δύο χωρών. Δύο μέρες μετά, με άψογο καιρό, ξεκίνησαν την προσπάθειά τους, φτάνοντας στην κορφή μετά από άλλες επιπλέον τέσσερις ημέρες, καλύπτοντας 3000 μέτρα αναρρίχησης, με γενική δυσκολία ED και σχοινιές Scottish 5 και μεικτά θου βαθμού. Το πλάνο τους μετά ήταν να κατεβούν την κλασική διαδρομή στο Νοτιοανατολικό Σπηρούνι (1967) αλλά μια δυνατή κακοκαιρία τους καθήλωσε για μια μέρα, αναγκάζοντάς τους σε αλλαγή σχεδίου. Τελικά αναγκάστηκαν να καταρριχθθούν στο μεγαλύτερο μέρος της Ανατολικής Κόψης, πριν με μερικά ακόμη περιπετειώδη ραπέλ, πατή-

Ο Simon Yates στη Νοτιοδυτική Κόψη της Good Neighbor Peak.

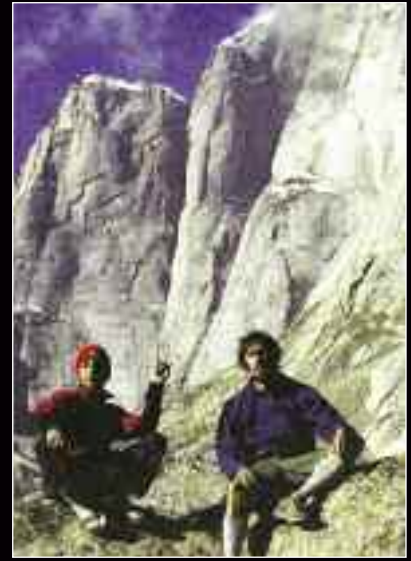
σουν στον παγετώνα, τελειώνοντας λίγο πολύ με τα δύσκολα. Στο μεταξύ, κοντά στο Denali, ο Stephen Fortune, ο Viv Scott και ο Tony Stone, κατάφεραν με τη σειρά τους, ακόμη μια σημαντική ανάβαση, πετυχαίνοντας μια από τις σπάνιες επαναλήψεις του περιφρήμου Moonflower Buttress, στο Mt. Hunter. Ανήκουν μάλιστα στους λιγοστούς ορειβάτες που μετά το τέλος των δυσκολιών, συνέχισαν την διαδρομή ως την κορυφή, (πράγμα που οι περισσότεροι αποφεύγουν), καλύπτοντας συνολικά μια υψομετρική διαφορά 2000 μέτρων. Το επίτευγμα

τους ολοκληρώθηκε, με την επιστροφή τους, από την περιβόητη και επικίνδυνη Δυτική Κόψη. Πέρα από μια περίπτωση (χρήση pendulum) ο Stone, σκαρφάλωσε τελείως ελεύθερα τη διαδρομή (ED3 - Scottish VII). Λίγο αργότερα ο Scott και ο Stone, έκαναν και ένα γρήγορο πέρασμα από το Ruth Gorge, επαναλαμβάνοντας το Cobra Pillar, ως το τέλος των δυσκολιών, επιβεβαιώνοντας τις φήμες για την κακή ποιότητα βράχου στο πρώτο τμήμα της διαδρομής και το υπέροχο σκαρφάλωμα που προσφέρει στο πάνω μέρος (5.11 off-width).

Τραγωδία για τρεις κορυφαίους Αμερικανούς ορειβάτες στο Sichuan

Οι Jonny Corr και Micah Dash από το Colorado, δύο από τους καλύτερους Αμερικανούς big wall αναρριχητές, έχασαν τη ζωή τους σε χιονοστοιβάδα στο συγκρότημα της Minya Konka στο Sichuan (Κίνα). Μαζί με τον κινηματογραφιστή Wade Johnson, που τραβούσε για λογαριασμό της National Geographic, έλπιζαν να ανοίξουν μια νέα γραμμή στην εντυπωσιακή Νοτιοανατολική ορθοπλαγιά του Mt. Edgar (6618μ). Το βουνό είχε αρχίσει να προσελκύει το ενδιαφέρον δυνατών αναρριχητών, από τις φωτογραφίες που είχε δημοσιεύσει ο Γιαπωνέζος ορειβάτης Tamotsu Nakamura. Είχαν ξεκινήσει για το προωθημένο camp και οι μέρες πέρασαν γρήγορα. Δύο εβδομάδες μετά και αφού δεν επέστρεψαν ποτέ στο base camp, χάνοντας και την πτήση τους για την πατρίδα, οι Κινεζικές Αρχές σήμαναν συναγερμό. Από την Αμερικανική ορειβατική κοινότητα, κινητοποιήθηκε μια ομάδα 4 αναρριχητών, ενώ μια ομάδα έμπειρων Κινέζων ορειβατών που ήδη είχε προσγγίσει την περιοχή, ανακάλυψε ένα σώμα στα

απομεινάρια χιονοστοιβάδας, στη διαδρομή από το base camp για το προωθημένο camp. Το σώμα ανήκε στον Corr. Δύο μέρες μετά βρέθηκε και η σορός του Johnson και παρά τις προσπάθειες, η σορός του Dash δεν βρέθηκε ποτέ. Ο Corr (35) είχε ανοίξει πολλές νέες και εντυπωσιακές διαδρομές στην Patagonia, το Karakoram και στην Ινδία. Ο Dash (32) από τη μεριά του είχε καταφέρει μια από τις λίγες επαναλήψεις της Freerider στην El Capitan, καθώς και πρώτες αναβάσεις στη Νότια Γροιλανδία, στο Karakoram και στα Ινδικά Ιμαλία.

Οι Micah Dash (αριστερά) και Jonny Corr κάτω από τη διαδρομή τους, Shafat fortress στην Ινδία. (επάνω)

Η μοιραία ασκαρφάλωτη Νοτιοανατολική ορθοπλαγιά του Edgar. (αριστερά)

Η "Sweet 65" στο βορειοδυτικό πιλιέ της Koh-e-Uparisina. (επάνω)

Ο Doudlebsky σε μεικτό έδαφος στο Βορειοδυτικό σπηρούνι της Koh-e-Uparisina. (δεξιά)

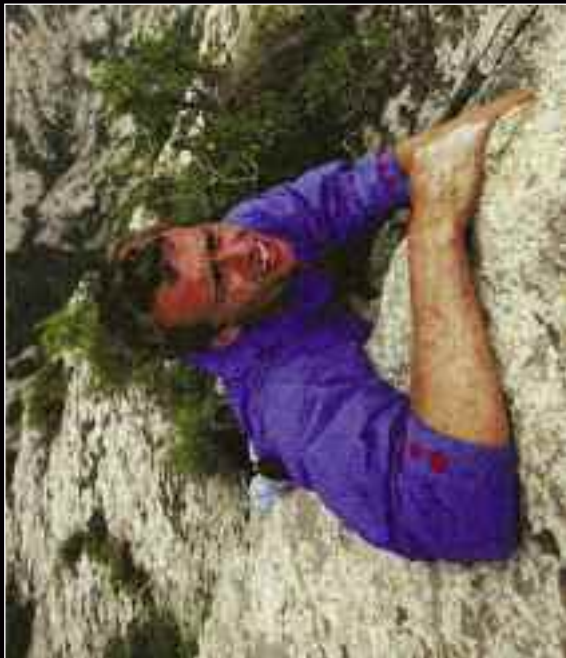
Afghanistan

Τον περασμένο Σεπτέμβριο, οι Marek Holecek και Jan Doudlebsky, σκαρφάλωσαν τη σημαντικότερη νέα, τεχνική διαδρομή στο Afghanistan, από την εποχή της Σοβιετικής εισβολής. Οι Τσέχοι ορειβάτες πρόσθεσαν μια δεύτερη γραμμή, στη συμπαγή, εντυπωσιακή Βόρεια πλευρά της Koh-e-Uparisina (6260μ), σκαρφάλωνοντας το μακρύ και επικίνδυνο (1600μ) Βορειοδυτικό Πιλιέ. Οι αντικειμενικοί κίνδυνοι της ορθοπλαγιάς (κρεμαστά serac) είχαν απωθήσει πολλούς ορειβάτες στο παρελθόν και μόλις το 1977, μια δυνατή ομάδα Πολωνών, οι R. Urbanik, R. Bieniek και B. Stżelski, κατάφεραν μια πολύ τολμηρή και ταχύτατη, αλπικού στυλ, αναρρίχηση της Βορεινής όψης, αριστερά από το Βορειοδυτικό Σπηρούνι. Ήταν μια ανάβαση αρκετά μπροστά από την εποχή της. Το επίτευγμα των Πολωνών και οι φωτογραφίες της πρώτης ανάβασης του βουνού, από την Τσεχοσλοβακική αποστολή του 1965, ενέπνευσε τον Holecek και μαζί με τον αχώριστο σχινοσύντροφό του (Doudlebsky) έσπευσαν να πραγματοποιήσουν τη δεύτερη ανάβαση της ορθοπλαγιάς. Στα τεχνικά στοιχεία, η διαδρομή ακολούθησε ένα όρθιο κουλουάρ, μέσης κλίσης 70ο, με αρκετά όρθια τμήματα, το οποίο ήταν πολύ εκτεθειμένο στα κρεμαστά σεράκ. Κάποια στιγμή η κορυφή έγινε μονόδρομος για τους δύο ορειβάτες, όταν προσέγγισαν (αριστερά από το κουλουάρ) το βράχιο σπηρούνι που διέρχεται το κέντρο της ορθοπλαγιάς. Από εκεί κάθε απόπειρα υποχώρησης θα ήταν πολύ επικίνδυνη. Όλα πήγαν καλά και οι δυο τους, μετά από δύο μέρες έκθε-

σης στην αγκαλιά της ορθοπλαγιάς, βγήκαν στην κορυφή, οι πρώτοι που το κατάφεραν, μετά από 30 ολόκληρα χρόνια. Μετά και την κατάβασή τους από το Βόρειο Σπηρούνι, και έχοντας διανύσει 82 ώρες προσπάθειας, έφτασαν ασφαλείς στο base camp. Βάφτισαν τη διαδρομή τους Sweet 65 (W1 5- 70ο, 1600μ) προς τιμή των συμπατριωτών τους, που πρώτοι πάτησαν στην κορυφή 43 χρόνια πριν.

Leo Houlding- ξανά στη δράση

Στις 10 Ιουλίου, μετά από μια μέρα σκληρής αναρρίχησης, ο Βρετανός Leo Houlding κατάφερε μια εξαιρετική πρώτη ανάβαση, στη Δυτική ορθοπλαγιά (600μ) ενός εντυπωσιακού και ιερού βουνού, στο συγκρότημα του Huashan (Κίνα). 13 ώρες επικίνδυνης αναρρίχησης σε αντίξοες συνθήκες, ήταν αρκετές τελικά για τον Houlding και την παρέα του, τον Carlos Suarez και τον Wang Zhi Ming, για να βγουν στην κορυφή αυτής της τεράστιας ορθοπλαγιάς. Χρειάστηκε μάλιστα ειδική άδεια από την Κινεζική κυβέρνηση για να επιχειρήσουν αυτή την ανέγγιχτη ορθοπλαγιά. Ήταν μια πολύ σκληρότερη αναρρίχηση από αυτή που περιμέναμε, αλλά ακόμη και στις πιο σοβαρές και επικίνδυνες στιγμές, καταφέραμε να χαμογελάμε και να απολαμβάνουμε τελικά το σκαρφάλωμα. Το κίνητρο ήταν πολύ σημαντικό για να τα καταφέρουμε και αυτό ήταν η απόλαυση της αναρρίχησης με καλούς φίλους, όπως ο Carlos και ο Wang. Και μια καλή παρέα αναρριχητών μπορεί πλέον να βρει την περιπέτεια που γυρεύει στην Κίνα, που διαθέτει μια απίστευτη ποικιλία από μεγαλόπρεπα και σκληρά σκαρφάλωτα βουνά και αμέτρητους εξωτικούς αναρριχητικούς προορισμούς. Για την ιστορία το όνομα της διαδρομής, Northern Celestial Masters. Όλα δείχνουν ότι η Κίνα θα αποτελέσει το επόμενο hot πεδίο δράσης, για τη νέα φιλόδοξη γενιά αναρριχητών, για μεγάλες big wall, όσο και για τις διαδρομές στο ψηλό αλπικό πεδίο.

Ο Leo Houlding σε... κρίσιμες στιγμές στη Δυτική ορθοπλαγιά του Huashan.

Marocco- Taghia

Ο Βρετανός Sarah και Tony Whitehouse, με μια παρέα Γερμανών φίλων τους, επισκέφτηκαν τις μεγάλες ασβεστολιθικές ορθοπλαγιές της Taghia στο Marocco, με σκοπό να επαναλάβουν πολλές διαδρομές και με κύριο στόχο να πετύχουν την πρώτη ανάβαση της εξαιρετικής Raum der Wunsche (600μ) στο Jebel Tadrarate (2803μ). Η νέα διαδρομή των 14 σχοινιών, αναπτύσσεται σε όλο το μήκος της ορθοπλαγιάς, δεξιά από την L Axe du Mal (13 σχοινιές-7c/c+) την πιο διάσημη διαδρομή της ορθοπλαγιάς. Η διαδρομή αποδείχτηκε ιδιαίτερα απαιτητική και διαρκής, και παρά τα βύσματα που την..... προστατεύουν, τα run out είναι μεγάλα και ψυχοφθόρα. Μετά από τις απαραίτητες προσπάθειες, ο Γερμανός Ruediger Helling τελικά την σκαρφάλωσε τελείως ελεύθερα, σε μια προσπάθεια. Το crux αγγίζει το 7c, αλλά υπάρχουν άλλες 6 σχοινιές που κυμαίνονται στο Γαλλικό 7ο βαθμό (από 7a+ ως 7b+) και όλες τις υπόλοιπες στο 6c. Η Taghia εξελίσσεται σε ένα δημοφιλή αναρριχητικό προορισμό, καθώς είναι αρκετές μόλις 2 ώρες πεζοπορίας από το χωριό, για να βρεθείς μπροστά σε ένα, σχεδόν απεριόριστων δυνατοτήτων, πεδίο για νέες διαδρομές, σε ορθοπλαγιές που φτάνουν τα 1000 μέτρα υψομετρικής, με έντονο ανάγλυφο και επιλογές για όλα τα είδη αναρρίχησης.

Ο Ruediger Helling, στη Raum der Wunsche (7c).

MICA JACKET

Νικητής πολλών βραβείων σχεδίασης το Mica Jacket δεν μπορούσε να είναι πιο ελαφρύ και να εξακολουθεί να λέγεται τζάκετ.

Με εξαιρετική λειτουργία και ελάχιστο βάρος το Mica έχει σχετηθεί για ταξίδια υπό σκληρές συνθήκες. Το Mica είναι κατασκευασμένο με 100% ανακυκλωμένες ραφές, αδιάβροχο και εξαιρετικά διαπνοή για τις τεχνολογίες MemBrain® και Strata™. Αυτόμα περιλήψεις ρυθμιζόμενη κουκούλα και καρπούς, αδιάβροχο εμπρός φερμουάρ και διατίθενται εύκολα στην ίδια του τη τσέπη.

